

Podřípsem zavátým cirkule zní
krajinář churavý zpívá si s ní.
Předsmrtný škleb, omrzlá tvář
hořký je chléb a sladký je lhář.
Bludař zpod doškové střechy
potmě si vybírá blechy.
Vylézá červ a drze nám klne
napadá nerv a gatě jsou plné.

Zasněžené nekonečné lesy
obývají pacholci a běsi
kamizoly podivného střihu
odér potu, karboly a lihu.

Pathos řídké menáže futrovala lůza
zhovadilé plantáže opustila musa
mizernou šlichtu namísto duchovna
cestou na šichtu zapáchá senkrvna.

Pod zemí zkaženou truhly hnijí
i povaleč, co sázel do lutrie
v břečtanech bydlejí klubka zmijí
a na plátně jeví se scenerie:

U čadící petrolejky ježibaby kolozubé
chtějí kozly, chtějí bejky, při tom křičí:
Belzebube, pojď si pro nás!
Mlhavý klid, na očích mázdra nyvá
slábnoucí svit, uschlý kmen už se kývá.

Ohavný mráz, větev v křeči zkroucená
zimničný třas umrlcova kolena.
U čadící petrolejky ježibaby kolozubé
chtějí kozly, chtějí bejky, při tom křičí:
Belzebube! Pojď si pro nás, Belzebube!

Pojď!